

Beste Leden,

8 maart 2007.

Hierbij treffen jullie de eerste nieuwsbrief aan. Het bestuur stelt zich hierin nader aan jullie voor en we hebben daarnaast een artikel opgenomen over de doelstellingen van onze vereniging.

We dachten ook dat het interessant zou zijn als mensen die een belangrijke rol spelen of hebben gespeeld in de kynologie m.b.t. de Saarlooswolfhond, hun verhaal vertellen. Hella Liefing, lid van onze vereniging, voormalig eindredacteur van NOVA en nu adjunct hoofdredacteur van het ANP neemt deze interviews af. Zij staat garant voor een professionele en journalistieke benadering.

We vonden het eigenlijk vanzelfsprekend dat het eerste interview zou plaatsvinden met de dochter van de grondlegger van ons ras, Marijke Saarloos. Marijke heeft direct enthousiast haar medewerking toegezegd en Hella werd met onze secretaris gastvrij door haar en haar man Gerard in Friesland ontvangen. Het boeiende verslag kunnen jullie bijgaand lezen. Dit interview is het eerste in een reeks. Het is de bedoeling een serie interviews te maken. Jullie suggesties voor personen die we zouden kunnen uitnodigen, zijn van harte welkom. Ook is nog een verhaal "uit het archief" bijgevoegd, dat al eerder op het forum van onze website stond, maar niet iedereen leest daar mee. Vandaar dat het hier te lezen is.

De besprekingen met Genetic Counseling Services verlopen voorspoedig. Iedereen is ervan overtuigd dat het ras is gebaat bij een professionele registratie van zo veel mogelijk gezondheids- en afstammingsgegevens. We hebben van deze bespreking een verslag gemaakt, dat ook in deze nieuwsbrief is te vinden. De samenwerking met GCS en de Duitse rasvereniging zal natuurlijk ook aan de orde komen op onze eerste ledenvergadering.

Over de ledenvergadering gesproken. Noteer alvast in de agenda: Zondag 13 mei, 13.30 uur in het Amrâh Motel Maarsbergen, Woudenbergseweg 44, 3953 MH Maarsbergen. Ontvangst met thee en koffie. Honden mogen mee, maar neem wel een kleedje mee. We zijn blij dat niemand minder dan Prof. Dr. F. Stades, vermaard oogspecialist en mede-initiatiefnemer van de E.C.V.O., heeft toegezegd te zullen komen. Voorafgaand aan de ledenvergadering zal hij om 14.00 uur een lezing houden, over PRA en andere oogafwijkingen met betrekking tot de Saarlooswolfhond. Na afloop is er gelegenheid tot vragen stellen.

We kunnen stellen dat de vereniging een vliegende start heeft meegemaakt. We zitten nu al op zo'n 80 leden en elke week komen er nog een paar bij. Ik hoop dat iedereen aanwezig zal zijn op onze eerste vergadering. De agenda met de te behandelen stukken zal binnenkort worden verstuurd. Vanzelfsprekend kunnen nog onderwerpen aan de agenda worden toegevoegd.

Met vriendelijke groet,

Jan Dirkzwager,
Voorzitter.

Marianne Eggink,
Secretaris.

Dit zijn de bestuursleden van de AVLS.

Naam.

Jan Dirkzwager, voorzitter AVLS

Beroep.

Arbeidsdeskundige

Hobby's.

Politiek, sport, Saarlooswolfhonden

Hoe ben je met het ras in aanraking gekomen?

Door, na besloten te hebben dat we een hond in ons gezelschap zouden opnemen, eerst voorwaarden te stellen waaraan een hond moest voldoen en vervolgens in hondenboeken te lezen wat het best bij ons zou passen. We hebben ons destijds georiënteerd bij de NVSWH en zijn bij diverse mensen gaan kijken. Ondanks de soms wat "negatieve" (met aandacht voor de minder makkelijke kanten) insteek, werd ik steeds enthousiaster over de Saarlooswolfhond.

Waarom heb je voor dit ras gekozen?

Veel keuzes starten intuïtief bij mij. Zo koos ik vroeger voor indianen in plaats van cowboys, kies ik intuïtief eerder voor natuur dan voor cultuur en had ik ook een latent gevoel voor wolven en daaraan verwante dieren. Zo keken wij naar Husky's, Samoeden, Malamut's en dergelijke en kwam ook de Saarlooswolfhond langs. Een ras dat in vergelijking met vele andere rassen wat dichter bij de natuur staat en zich, met al zijn eigenaardigheden, plooit naar zijn/haar omstandigheden. Daarbij komt dat het blaffen uiterst beperkt is en ze lekker eigenwijs zijn. Dat laatste is overigens niet altijd een pré, maar heeft wel zijn charme.

Hoeveel Saarlooswolfhonden heb je?

Drie. Twee reuen (Wes en Igor) wolfsgrauw en een teef (Luca) wolfsgrauw.

Hoe zijn de karakters?

Wes (dec-94): rustig, aanhankelijk, open, soms een beetje een watje, maar neemt alle angst weg bij mensen met angst voor honden. Is sociaal naar andere honden, maar kan soms nog wel eens verrassend uit de hoek komen als "zijn" teef wat te uitdrukkelijk wordt benaderd.

Igor (augustus 2006): open, druk, enthousiast, voor de duvel niet bang, onderzoekend, lijkt goed sociaal naar andere honden.

Luca (april 2002): iets gereserveerder, dominant naar andere honden, met name teven, grof in spel, geeft zich niet over, kortom dominante tante, maar binnen zo mak als een lammetje en goede "pleegmoeder" voor Igor.

Ooit zelf een nestje gehad?

Nee, jammer genoeg niet. In verband met OCD van Luca is dat er niet meer van gekomen.

Heb je nog andere dieren?

Nee, tenzij je de vissen in de vijver mee wilt tellen. Die zijn wel leuk, maar je doet er niets mee en vergeet ze zo een half jaar.

Waarom was de oprichting van de AVLS nodig?

De oprichting is nodig om liefhebbers van de Saarlooswolfhond samen te brengen en ieder op zijn manier een bijdrage te laten leveren aan de in stand houding van dit mooie ras, waarbij een ieders inbreng evenveel wordt gewaardeerd. Het clubforum ging al een eind deze richting op, maar is natuurlijk vrijblijvender dan een vereniging.

Wat zou er binnen 10 jaar bereikt moeten zijn?

Een goede gezonde basis van Saarlooswolfhonden, waarbij inzicht in afstamming, ziektes, gebreken van groot belang is om het ras ook voor de toekomst te behouden.

Is samenwerking met andere SWH rasverenigingen noodzakelijk?

Ja, de populatie is te klein om alles op eigen houtje te willen doen. Elke samenwerking dient te worden aangegrepen, tenzij de doelstelling of de praktische uitwerking daarvan strijdig is met onze doelstelling.

Ook met de NVSWH?

Ja, als zij zich open opstellen en willen samenwerken zijn zij niet uitgezonderd.

Is het lidmaatschap van de RvB voor de AVLS belangrijk?

Nee, het belangrijkste is de Saarlooswolfhond, niet de Raad van Beheer. De indruk die ik heb gekregen van de RvB is dat het een niet erg slagvaardige club is.

Wat is het leukste, mooiste, ontroerendste, stomste, meest gênante of ander bijzonder moment dat je met je SWH hebt meegemaakt?

Zowel Luca als Wes hebben twee maal op de operatietafel gelegen. Maar met name de eerste keer met Luca, toen zij een nacht moest verblijven in de dierenkliniek was best ontroerend. Toen wij haar de volgende ochtend kwamen halen en zij ons toen zo enthousiast begroette, ondanks dat wij haar hadden achtergelaten, was zo'n mooi moment. En dat is ook steeds weer zo als zij uit het roesje bijkomen en direct, ondanks wat zij hebben doorstaan, hun enthousiasme laten merken. Eh... eigenlijk is dit dus zo bij elke thuiskomst. Kortom elke dag ontroeren ze door hun enthousiasme en misschien moeten we voor de andere momenten maar weer eens in de pen proberen te klimmen, want die zijn er ook genoeg.

Naam

Marianne Eggink, secretaris AVLS.

Beroep

Ik was hoofd van het programmabureau van de NPS.

Hobby's

Schilderen en beelden maken. 's Zomers geef ik af en toe een schildercursus of een beeldhouwcursus. Dat vind ik erg leuk om te doen. Mensen kunnen in één dag een beeld maken en gaan altijd weer blij naar huis. Verder houd ik van wandelen en lezen.

Hoe ben je met het ras in aanraking gekomen?

Mijn man Johan maakte in Polen een tv-reportage voor een reisprogramma. Het ging over wolven en zo raakte hij in de ban van de wolf. Het hondenras wat daar het dichtst bijkwam was de Saarloos en zo raakten we allebei geïnteresseerd.

Waarom heb je voor dit ras gekozen?

Uiteindelijk gaf het karakter de doorslag. Ze zijn mooi, de Saarloosjes, maar ze zijn ook heel sociaal. Toen we uiteindelijk een pup uit mochten zoeken, vielen we als een blok op "rechtsachter" zoals Tunka toen nog heette. We smolten allebei voor de blik in zijn ogen.

Hoeveel Saarlooswolfhonden heb je?

Een reu Tunka en een teefje Shala, allebei wolfsgrauw, maar Shala's vacht is veel "goudachtiger." Hushala betekent dan ook zoiets als "Gouden vrouw" in het Sanskriet. Vraag me niet hoe we daar op zijn gekomen!

Hoe zijn de karakters?

Tunka is terughoudend naar mensen, maar als je eenmaal zijn vriendschap gewonnen hebt, is er geen houden meer aan. Het is een zachtaardige, lieve reu. Shala is tot één jaar de meest vrije hond geweest die je maar kunt bedenken. Daarna is zij voor vreemde mensen heel erg terughoudend geworden, hoewel ze nieuwsgierig is en voor de duvel niet bang. Omdat wij regelmatig reizen en op andere plaatsen verblijven en de honden altijd meegaan, zijn ze daar gelukkig makkelijk in geworden.

Ooit zelf een nestje gehad?

Ja, maar dat was een trieste ervaring, ik wil het er eigenlijk niet meer over hebben.

Heb je nog andere dieren?

Wij hebben 17 jaar lang een kruising Pyrenees Herdertje gehad die vorig jaar augustus is overleden.

Waarom was de oprichting van de AVLS nodig?

De bestaande rasvereniging sluit het merendeel van de Saarlooswolfhondeigenaren en fokkers uit. Daardoor is er een tweedeling in de toch al kleine populatie ontstaan. Om de krachten te bundelen en om gezamenlijk tot een fokdoelstelling te komen was de oprichting van de AVLS nodig. Door het verzamelen en opslaan in een database van de populatiegegevens en deze gegevens te koppelen aan de opgedane kennis en ervaring van de fokkers, wordt de kans vergroot dat fokkers die dieren kunnen vinden (selecteren) die ze nodig hebben om het fokdoel te bereiken. Tot nu toe zijn de gegevens maar beperkt beschikbaar en zijn de ervaringen van andere fokkers niet of onvoldoende bekend. Maar ook om zoveel mogelijk honden op bijvoorbeeld PRA te laten spiegelen, ook de honden waar niet mee gefokt wordt. Er is een structuur nodig van waaruit men die initiatieven organiseert. Die structuur is gevonden in de vorm van de AVLS.

Wat zou er binnen 10 jaar bereikt moeten zijn?

Het zou beter zijn als er dan 1 rasvereniging is waar iedereen lid van kan worden, zonder uitsluiting van leden om wat voor reden dan ook. Met oog voor het welzijn en de gezondheid van alle Saarlooswolfhonden.

Is samenwerking met andere SWH rasverenigingen noodzakelijk?

Ja, we moeten er met elkaar de schouders onder zetten als we wat willen bereiken.

Ook met de NVSWH?

Natuurlijk ook met de NVSWH! We moeten proberen met hen in gesprek te komen.

Is lidmaatschap van de RvB voor de AVLS belangrijk?

Ja en nee. Ja, omdat wij een door de wet erkende vereniging zijn die niet anders wil dan opkomen voor de belangen van het ras en wel het hele ras. Ik vind dat de RvB niet opkomt voor de belangen voor het hele ras Saarlooswolfhond en daardoor een rechtsongelijkheid creëert die mij tegen de borst stuit.

Nee, omdat wij ook zonder lidmaatschap van de Raad van Beheer veel voor het ras kunnen doen.

Wat is het leukste, mooiste, ontroerendste, stomste, meest gênante of ander bijzonder moment dat je met je SWH hebt meegemaakt?

Gênante momenten genoeg, maar laat ik een bijzonder moment noemen.

Het was een snikhete zomerdag hier in Frankrijk, toen wij naar een expositie in Agen reden. Het was de eerste keer dat we met Tunka en Shala naar een tentoonstelling in Frankrijk zouden gaan. We waren te laat, schoten daardoor in de stress en stonden nog te stuntelen met de kaartjes toen we al de ring in moesten. Ik was dus verre van rustig of evenwichtig, maar op het moment dat ik met Tunka de ring instapte gebeurde er iets wat ik nog nooit had meegemaakt. In plaats van die vervelende, klierige hond die hij op tentoonstellingen altijd is, bleek hij ineens heel gemakkelijk voor te brengen. We hadden een soort van magie met elkaar. Tanden laten zien? Hij deed het alsof het dagelijkse kost voor hem was. 'U wilde tevens mijn klokkenspel inspecteren en mijn staart bevoelen? Zeker, ga gerust uw gang, keurmeester, het is tenslotte uw werk.' Ik was sprakeloos. Het stond later zwart op wit in het keurrapport: *zelfverzekerde hond*. Wie het begrijpt mag het zeggen. Hij werd nummer 1 en we moesten 's middags samen met de andere 18 winnaars uitkomen in de Herdersgroep. Om ons heen waren allerlei exposanten aan het oefenen met hun hond, wij keken onze ogen uit. Toen was het moment eindelijk aangebroken. Het was een complete heksenketel bij een temperatuur van meer dan 35 graden! Uit de luidsprekers kwam een oorverdovende stem en ik verstond alles maar met moeite.

En het gebeurde weer! Weer liep hij alsof hij alleen met mij op de hei was! Als een veertje zo licht zweefde hij door de ring. Tot mijn stomme verbazing werden we nu ook eerste in de herdersgroep. We leken wel één geheel, het was een wonder. Denk nou niet dat hij er een gewoonte van maakt, want de keer daarop was hij weer even vervelend als anders.

Naam

Dick Assink-Hille, penningmeester AVLS

Beroep

PeopleSoft expert

Hobby's

Karten, D&D, Paardrijden en ehhh, er was nog iets met honden.

Waarom heb je voor dit ras gekozen?

Na ervaring met een overdosis aan Duitse Herders en Labradors wilde ik als eigen hond graag een hond die wat eigenzinniger was. Na bij wat fokkers alle nadelen gehoord te hebben kwam ik er achter dat ik daar niet van onder de indruk raakte. Wel kwam ik er achter dat ik de bosbruine honden eigenlijk nooit echt dat vond hebben wat ik mooi vind, dus werd de zoektocht geopend naar de eerste Saarloos. Gezien de andere honden waar die hond mee in aanraking zou komen, was al snel duidelijk dat het een wolfsgrauwe teef moest gaan worden.

Hoeveel Saarlooswolfhonden heb je?

Ik heb een wolfsgrauwe teef, die regelmatig voor reu wordt aangezien, ze een beetje groot is. Eigenlijk mishandelen we haar, want ze mag niet op de bank en op bed komen, maar eigenlijk zou ze altijd tegen je aan willen liggen en geaaid worden. Kortom wil je een vloerkleed, koop een Saarloos.

Ooit zelf een nestje gehad?

Aangezien mijn hond is gesteriliseerd, gaat dat wat moeilijk.

Heb je nog andere dieren?

Er was een tijd dat we een stuk of twintig Gerbils (woestijnratjes) hadden. Tegenwoordig blijf ik steken op een Saarloos en een Tsjechische wolfhond.

Waarom was de oprichting van de AVLS nodig?

Voor het voortbestaan en de vitaliteit van het ras is het in mijn ogen noodzakelijk dat alle mogelijke fokcombinaties serieus kunnen worden overwogen. Binnen de reeds bestaande rasvereniging was dit onbespreekbaar. In eerste instantie moet je dan nadenken over het beïnvloeden van het standpunt van de bestaande rasvereniging, maar ik mocht geen lid worden van die vereniging, aangezien ik een hond heb die buiten de rasvereniging om gefokt was. Dan moet je op een bepaald moment je knopen tellen en kijken wat er wel mogelijk is. Mijn idee is dat het opzetten van een tweede rasvereniging de meest reële optie is om het voortbestaan en de vitaliteit van het ras te garanderen, maar ik blijf open staan voor betere suggesties.

Wat zou er binnen 10 jaar bereikt moeten zijn?

Dromen mag, dus ik hoop dat er binnen 10 jaar nog maar één rasvereniging voor de Saarlooswolfhond nodig is. Of die dan AVLS of NVSWH heet, maakt mij persoonlijk niets uit.

Is samenwerking met andere SWH rasverenigingen noodzakelijk?

Ja. De noodzakelijke genetische diversiteit is binnen de Nederlandse populatie niet te bereiken.

Ook met de NVSWH?

Ja. Het klinkt altijd zo dramatisch, maar ik denk dat het voor ons ras aardig in de buurt van vijf voor twaalf begint te worden. Het is dan ook van belang om geen opties uit te sluiten. Persoonlijke vetes tussen mensen mogen niet in de weg staan van het belang van de Saarlooswolfhond.

Wat is het leukste, mooiste, ontroerendste, stomste, meest gênante of ander bijzonder moment dat je met je SWH hebt meegemaakt?

Het meest ontroerende moment blijft het moment dat je voor het eerst met zo een klein hoopje pup op schoot zit en dat pupje kijkt jouw aan en blijft dat doen, ondanks dat haar broertjes en zusjes rondrennen en spelen. Ze bleef zelfs liever bij mij, dan dat ze naar de voerbak toe ging.

Naam

Christa de Graaff, wonende te Borssele in Zeeland. Oorspronkelijk afkomstig uit Haarlem. Bestuurslid AVLS. Probeer af en toe wat uit m'n rugzak te halen en dit ten goede te gebruiken voor de AVLS.

Beroep

Koffiedame en interieurverzorgster

Hobby's

Rijdt al sinds m'n 7^e paard en ben in het bezit van 2 Shetlandpony's en een Fjord, die ik op een stukje land vlakbij m'n huis heb staan en dus zelf verzorg.

Hoe ben je met het ras in aanraking gekomen?

Ooit toen ik 17 was, liep ik op Beestenspul in Leiden (1980 moet dat zijn geweest) en ik keek een wolfhond in d'r ogen en was verliefd. Geen idee meer welke hond dat is geweest, maar ze vonden het toen wel bijzonder dat de hond zich liet aaien, dat weet ik wel. Ben later naar een bijeenkomst geweest bij Schiphol en toen lid geworden, was toen 19 als ik het goed heb. Was dus de Ned. Ver.

Waarom heb je voor dit ras gekozen?

Zoals ik hierboven al schreef, verliefd geworden en dat hield zeker niet op toen ik de raskenmerken hoorde. Nee, dat werd alleen maar sterker die liefde. Ben met klein bastaardje uit asiel begonnen, vanwege behuizing en werk. Maar ruim 12 jaar geleden de beslissing genomen om een pup aan te vragen en geen minuut spijt van gehad.

Hoeveel Saarlooswolfhonden heb je?

Op dit moment Stenka, een 12 jarige wolfsgrauwe reu en Xandra een 9 jarige wolfsgrauwe teef.

Hoe zijn de karakters?

Stenka is een hele zekere fijne hond, die na de eerste jaren behoorlijk schuw te zijn, nu eigenlijk overal mee naar toe te nemen is. Weet precies wat ie wil en laat dat aan zowel mens als dier heel duidelijk merken. Wil dus wel eens z'n lip optrekken als ie het ergens niet mee eens is, maar fel reageren zal hij niet snel doen. Zo ja, dan is het echt nodig. Vaak zoeken jonge dieren zijn gezelschap op tijdens wandeling of bijeenkomst. Hij heeft een bijna menselijke blik in z'n ogen, precies dezelfde als waar ik zoveel jaren geleden verliefd op ben geworden.

Xandra is heel ander geval. Extreem voorzichtig en vele zullen haar angstig noemen. Ze lijkt ook vaak op de plaatjes van Fleur in haar hok. Maar het is een overlever en weet precies dat te doen waar ze zelf het meeste profijt van heeft. Echt een honden hond, want hoe meer hoe beter. Erg vrolijk en zelfs nu met 9 jaar nog vaak erg speels, zowel met mij als met andere honden. Voor mij een heel fijne hond.

Ooit zelf een nestje gehad?

Nou nestje is het niet echt te noemen. Maar Xan heeft 1 pup gehad, Solo. Die tot vorige jaar bij ons is geweest. Maar na het overlijden van mijn man is ze naar Bertus Strijk en Coby gegaan, de fokkers van Stenka. Xan is daarna nog een keertje gedekt, maar leeg gebleven. Solo 2 jaar geleden ook, maar toen leeg. Zou het vorig jaar nog keertje proberen, maar dat

hebben Bertus en Coby toen gedaan en daar zijn 5 pups uitgekomen. Daarvan staat het teefje Amber nu gedeeltelijk op mijn naam. Heb dus straks leuk weer hondje voor tentoonstellingen.

Heb je nog andere dieren?

Er leven nog 2 poezen in dit huis en verder dus nog de pony's. Verder lopen er nog 2 kippen rond bij de stal. Kip en Klara.

Waarom was de oprichting van de AVLS nodig?

Mensen met hun SWH's bij elkaar brengen, zodat er samenwerking komt op vele punten. We kunnen beter in kaart brengen hoe het ras er voor staat en verder onderzoek organiseren waar dat nodig is.

Wat zou er binnen 10 jaar bereikt moeten zijn?

Er zou dan goede database beschikbaar moeten zijn, waar je goed kan uitzoeken welke lijnen goed te combineren zijn voor de fok. Hopelijk is er dan een DNA test beschikbaar wat betreft de PRA en kunnen we dat beter reguleren (wat niet wil zeggen dat alles maar uitgesloten moet worden) Een mens is geneigd te veel te willen regelen en daar moeten we ook voorzichtig mee zijn. Hoop dat het een vereniging wordt waar iedereen mee wil praten en vooral ook zelfstandig na blijft denken.

Is samenwerking met andere SWH rasverenigingen noodzakelijk?

Noodzakelijk niet, maar maakt het wel makkelijker. Hoop ooit dat er weer gewoon 1 grote SWH vereniging in Nederland is die kan samenwerken met het buitenland. Want de Saarloos waait al uit over heel Europa. En het is toch wel de bedoeling dat ook in het buitenland de SWH nog steeds een SWH blijft, zowel van binnen als van buiten.

Ook met de NVSWH?

Is eigenlijk dus al beantwoord in bovenstaande vraag.

Is lidmaatschap van de RvB voor de AVLS belangrijk?

Het is soms lastig om geen lid te kunnen zijn. Als fokker betaal je meer geld voor je stambomen en we kunnen bijvoorbeeld geen lid worden van bepaalde andere verenigingen. Ook kunnen we zelf geen keurmeesters opleiden of zelf een show organiseren. Aan de andere kant weten we dat veel artsen en organisaties graag met ons willen samenwerken, dus dat is wel een heel groot pluspunt.

Wat is het leukste, mooiste, ontroerendste, stomste, meest gênante of ander bijzonder moment dat je met je SWH hebt meegemaakt?

Het leukste is eigenlijk toch voor de 1^e keer een SWH pupje in je huis krijgen. Dat maak je maar 1 keer mee. Mooiste is een pup in je handen houden van je eigen hond. Hoewel ik moet zeggen dat ik het onderweg zijn met je teef om te dekken ook heel speciaal is en spannend.

En verder geniet ik gewoon elke dag van m'n honden. Zeker als je alleen komt te staan, heb je wel zoveel aan die dieren. Ben niet zo dat ik veel knuffel met m'n honden, maar gewoon even een blik van Sten die op de bank ligt of Xan die even d'r snuit in je hand komt steken als je achter de computer zit. En 's nachts natuurlijk lekker languit met z'n allen in bed. Prettige is ook dat ze zich snel in andere situaties schikken. Voor mij nooit meer anders als een SWH.

Naam

Jos de Bruin, bestuurslid AVLS

Beroep

Kynologisch Gedragstherapeut

Hobby's

(Wolf)honden en wolven

Hoe ben je met het ras in aanraking gekomen?

Soort aangeboren liefde voor wolven en dus moest mijn hond zoveel mogelijk op een wolf lijken. In eerste instantie wilde ik een Husky, maar toen ik eenmaal wist dat er zo iets als een SWH bestond, was ik verkocht.

Hoeveel Saarlooswolfhonden heb je?

Tja, onze geliefde oude Borodin is zojuist overleden, dus heb ik alleen nog de twee teefjes Mitra en Thera, moeder en dochter. Maar Thera heeft net 5 pups, dus heb ik er nu 7 in totaal. Natuurlijk houden we zelf een (of twee?) pups. Het antwoord is dus 3 á 4. Ze zijn allemaal wolfsgrauw.

Hoe zijn de karakters?

Lief, ondeugend, erg aanhankelijk.

Ooit zelf een nestje gehad?

Dit is mijn derde nest.

Heb je nog andere dieren?

Twee katten, twee wolven, twee dingo's.

Waarom was de oprichting van de AVLS nodig?

Omdat de NVSWH geen enkele vorm van kritiek toestaat, zelfs geen opbouwende. Mensen met een hond die gefokt is buiten de NVSWH worden angstvallig buiten de deur gehouden. Honden van buiten de NVSWH worden als bastaarden beschouwd en er mag geen vermenging plaatsvinden met de populatie van de NVSWH. Heel onverstandig want de fokbasis wordt steeds smaller, waardoor de problemen als gevolg van inteelt zich opstapelen.

Wat zou er binnen 10 jaar bereikt moeten zijn?

Een gezonde en brede fokbasis met zo rastypisch mogelijke honden.

Is samenwerking met andere SWH rasverenigingen noodzakelijk?

Zeer zeker; het ras is te klein om zo verdeeld te zijn.

Ook met de NVSWH?

Ja liefst wel

Is lidmaatschap van de RvB voor de AVLS belangrijk?

Op termijn denk ik wel omdat je dan toch wat serieuzer wordt benaderd en je binnen de georganiseerde kynologie mag meepraten. Maar anderzijds maakt het eigenlijk ook weer niet zo heel veel uit, want we kunnen toch wel veel goeds voor het ras doen.

Wat is het leukste, mooiste, ontroerendste, stomste, meest gênante of ander bijzonder moment dat je met je SWH hebt meegemaakt?

Dat zijn er talloze. Nou, hier twee van die momenten dan:

We hadden een feestje thuis, veel familie en kennissen op bezoek dus. De honden waren in de tuin lekker bezig lappen pens en stukken konijn naar binnen te werken. Toen kwam Borodin zich tussen de gasten mengen en gooit z'n hele maaginhoud naast de salontafel eruit. En daarna natuurlijk met z'n snuit iedereen liefkozen...

Dat werd dus niet door iedereen op prijs gesteld.

Een ander bijzonder moment was heel onlangs toen Borodin net was overleden. Ik hield Borodin vast terwijl mijn zoontje Bruno van vijf hem liefkoosde. Bruno hilde en toen hij zag dat ik ook betraande ogen had zei hij: "Ach, papa, dan kopen we toch een nieuwe?" Dit, terwijl we net 5 puppies van een week oud in de werpkist hadden liggen.

Ach ja, hij bedoelde natuurlijk een nieuwe Borodin. Als dat eens zou kunnen...

Wat is de doelstelling van de AVLS?

Op deze vraag willen we wat dieper ingaan, want of het nu gaat om een toneelvereniging, een zangvereniging of een schaakclub, een vereniging baseert zich op uitgangspunten die recht doen aan het doel waarvoor de vereniging is opgericht. Dat is in onze vereniging, de Algemene Vereniging voor Liefhebbers van Saarlooswolfhonden, niet anders. We willen graag duidelijk maken wat ons als bestuur voor ogen staat en welk doel we willen bereiken.

Bundelen van ervaring.

Natuurlijk is het een aardig idee om gelijkgestemde geesten, eigenaren, fokkers en liefhebbers van de Saarlooswolfhond, samen te brengen. Maar een aardig idee is nog geen reden voor een rasvereniging. Er werden al spontaan wandelingen georganiseerd en er waren al discussieforums op het internet waar mensen met elkaar van gedachten wisselden. Dat is prima en dat moet vooral zo blijven. Maar als al deze mensen, het merendeel van de Saarlooswolfhondenbezitters in Nederland, zich organiseren in een rasvereniging, kunnen we alle aanwezige kennis en ervaring bundelen en koppelen aan het verzamelen en opslaan van relevante populatiegegevens. Dat is dan ook een van onze belangrijkste doelstellingen. Een vereniging kan bepaalde zaken structureel aanpakken. Ze kan gezondheidsonderzoeken organiseren en gegevens coördineren. Daarnaast kan een vereniging vormen van samenwerking aangaan met zusterorganisaties.

Fokadvies.

De belangen van de Saarlooswolfhond worden het best gediend met een verantwoorde fokkerij die moet zijn gebaseerd op gemeenschappelijke kennis en ervaring van eigenaren en fokkers. Het is goed als dit alles leidt tot een fokadvies voor de leden. Er is nu een concept dat zal worden besproken op de aanstaande ledenvergadering. Dit concept zal nog aan iedereen worden rondgestuurd en is op de website te lezen. Als iemand hierop aanpassingen of aanvullingen wil, dan kan hij of zij dat voorstel vooraf mailen of schriftelijk indien bij het secretariaat. Het secretariaat zal dit vervolgens op de agenda plaatsen en op de ledenvergadering kan er dan in alle openheid over gesproken worden.

En als het advies daarna door de ledenvergadering wordt aangenomen, eventueel met aanvullingen of aanpassingen, dan zal dit het uitgangspunt zijn waarop een verantwoorde fokkerij in onze vereniging is georganiseerd.

Maar dan nog mag dit geen star beleid zijn dat nooit ter discussie kan worden gesteld.

Natuurlijk moet het fokadvies worden aangepast als de praktijk dat nodig maakt. Als een

fokker zich niet kan vinden in het fokadvies en de richtlijnen naast zich neerlegt, zal de vereniging voor dat gefokte nest geen informatie aan pupkopers verstrekken. Dat gebeurt alleen voor nesten die wel gefokt zijn volgens het fokadvies.

Database.

De fokker is vrij in het kiezen van een reu en een reserve-reu voor zijn teef, binnen of buiten de vereniging. De vereniging kan daarbij adviseren en beschikt over de mogelijkheid de voorgestelde fokcombinaties te laten beoordelen door populatieanalisten. En daarmee zijn we aanbeland bij de tweede pijler van een verantwoorde fokkerij zoals die ons voor ogen staat. Wij zullen in samenwerking met de Duitse rasvereniging (en in de toekomst ook met andere SWH rasverenigingen) met het bureau GCS een database aanleggen waarin alle gezondheidsgegevens van onze honden zijn opgeslagen. Daar kunnen alle fokkers in onze vereniging hun voordeel mee doen.

Ook aan leden die niet met hun hond willen fokken, zal worden gevraagd de gegevens van hun Saarloosjes aan te leveren. Alle informatie is belangrijk, dus hoe meer gegevens, hoe beter. Meten is weten, hoewel een fokkerwijsheid ook luidt: fokken is gokken. In een verantwoorde fokkerij moeten we dit gokelement echter zoveel mogelijk uitsluiten. Dat kan alleen als we de informatie delen.

Het is helemaal geen schande als er eens iets misgaat in een nest. Het is wel een schande om met die wetenschap niets te doen en het te verzwijgen. Daar schiet niemand wat mee op en het ras is er *zeker* niet mee gediend.

Een levendige vereniging.

We willen nog eens benadrukken dat iedereen die onze doelstellingen onderschrijft, lid kan worden van de vereniging. We zullen niemand uitsluiten en kennen geen ballotagecommissie. Met het bijeenbrengen van eigenaren, fokkers en liefhebbers van de Saarlooswolfhond, zoals het officieel in de doelstelling staat, gaan we allerlei zaken organiseren die horen bij een levendige vereniging. Het spreekt vanzelf dat deze activiteiten alleen verwezenlijkt kunnen worden door en met de leden. Wandelingen kunnen op ons forum (of op andere SWH forums) worden georganiseerd. Maar we denken ook aan doedagen en trainingen (sommige leden hebben al spontaan hulp en kennis aangeboden) en aan jongehondendagen om de laatste aanwinsten te bewonderen.

Daarnaast willen we jaarlijkse clubmatches organiseren, we gaan nieuwsbrieven uitgeven voor onze leden (of een clubblad als de leden dat liever willen). We zullen artsen, genetici en fokkerijspecialisten uitnodigen om lezingen te geven over tal van kynologische onderwerpen, we willen gezamenlijke sessies organiseren om onze honden op PRA te laten spiegelen of om bloed af te nemen voor DNA opslag. We zullen de internetsite en het discussieforum verder uitbouwen en een fraaie fotogalerij aanleggen met foto's die door onze leden zijn aangeleverd. En niet te vergeten, we zullen jaarlijks een algemene ledenvergadering beleggen, waar we met respect voor elkaars mening in alle openheid kunnen discussiëren en waar ieder lid zijn inbreng kan hebben. De eerste ledenvergadering staat gepland op zondagmiddag 13 mei aanstaande om 13.30 uur in het Amrath Motel te Maarsbergen. We hopen daar iedereen te mogen begroeten.

In een rasvereniging moet het in de eerste plaats gaan om het plezier dat we beleven aan onze honden. Daarom willen we al onze leden, alle eigenaren, alle fokkers en de talloze liefhebbers, bijeenbrengen. Want gezamenlijk genieten is dubbel genieten van dit prachtige, unieke ras dat we allemaal in ons hart hebben gesloten.

Overleg AVLS met Ed Gubbels en Duitse rasvereniging m.b.t gebruik GCS datamanager

Aanwezig: Ed Gubbels (GCS), Johan Bertijn en Hans-Willi Pertenbreiter (namens SWH Club Deutschland), Jos de Bruin en Jan Dirkzwager (namens AVLS) GCS werkt voor diverse hondenrassen. De AVLS en de SWH Club Deutschland worden door GCS gezamenlijk als één klant beschouwd. Daarover wordt een contract afgesloten.

Kosten

Kosten GCS datamanager: minimaal € 325,00 per 5 jaar (bij minder dan 325 leden, anders € 1,00 per lid met een maximum tot ca. € 6000) en een jaarlijkse bijdrage van ca. € 160,00. Voor die jaarlijkse bijdrage kan je beschikken over de software, krijg je een update service en worden er standaard analyses verricht, welke door Ed worden toegelicht.

Het programma is geen eigendom van de vereniging, de in te voeren data wel en worden nadat de overeenkomst met beide partijen getekend is aan beide verenigingen afzonderlijk ter beschikking gesteld.

GCS brengt de data in het programma in. De verenigingen krijgen een kopie en krijgen de updates en actualisering van informatie toegestuurd als nieuwe data zijn ingevoerd.

Tevens vindt er éénmaal per jaar een presentatie voor leden/fokkers en eventueel een artikel gericht op een specifieke vraag.

Verder zijn er nog onderhoudskosten.

Door als verenigingen gezamenlijk op te treden betalen we voor 5 jaar € 325,00.

Ten aanzien van de € 160,00 jaarlijkse bijdrage is nog geen duidelijkheid of dit voor beide verenigingen gezamenlijk kan of niet. Maximaal dus € 160,00 per jaar. Dit is inclusief onderhoudskosten. De onderhoudskosten worden na een jaar geëvalueerd.

Vooralsnog levert dit voor 2007 aan kosten:

€ 325,00 x 50% + maximaal € 160,00. Voor 2008 maximaal ca. € 160,00 + eventueel nog onderhoudskosten.

Voorwaarde voor kostendeling is wel dat er één contactpersoon is voor problemen, maken van afspraken etc.

€ 160,00 per jaar aan kosten kan alleen als de informatiebijeenkomst voor beide verenigingen gelijktijdig wordt gegeven. Geeft wel taalproblemen.

Hierbij worden wel out of pocket kosten berekend.

Wat is het nut van de GCS datamanager?

- 1. Opslag afstammingsgegevens
- 2. Gezondheidsinformatie op grond van gestandaardiseerde vragenlijst + de mogelijkheid aanvullende informatie te verstrekken.
- 3. Maken van rasanalyse op grond van ingebrachte data
- 4. Continuïteit van gegevens: niet afhankelijk van willekeurig welk bestuur

- 1. is ook bij Raad van Beheer aanwezig en op te vragen, echter uit ervaring blijken daar regelmatig fouten voor te komen in de bestanden

- 2. Gestandaardiseerde informatie met de mogelijkheid deze informatie te waarderen (bijvoorbeeld kopie gezondheidsonderzoek, gehoord van broer van, etc.)

- 3. De ontwikkelingen in het ras kun je op grond van ingebrachte gegevens analyseren. Op deze wijze wordt er inzicht verkregen in de gezondheid van de populatie en zal GCS verklaren wat er gebeurt en aangeven op welke wijze je de situatie kan verbeteren. Je kunt zien of het juiste beleid wordt gevoerd.

- 4. De gegevens worden opgeslagen bij GCS. Het programma is eigendom van GCS. Elk bestuur dat een contract heeft met GCS heeft het recht tot toegang tot de data en krijgt een kopie van het databestand. Het databestand Doordat het eigendom is van GCS kan GCS haar onderzoek verder verrichten en is het ras niet overgeleverd aan willekeurig welk bestuur.

Wat wordt er geanalyseerd: standaard inteelt, ziekte/ontwikkeling van bijvoorbeeld HD, PRA, epilepsie.

Wie voert de gegevens in:

Ervaring leert dat het veel discipline vergt de gegevens goed in te brengen. GCS doet dit liever zelf, hetgeen ook de waardering van informatie vereenvoudigt. GCS kan makkelijker een standaard aanhouden dan iemand van de vereniging.

Voordeel: je bent als vereniging niet afhankelijk van een persoon die deze gegevens in moet brengen. Men kan informatie anoniem verstrekken, zodat men eerder geneigd is de waarheid te verstrekken.

Nadeel: je bent afhankelijk van een commerciële organisatie.

Fokadvies:

GCS zal niet in een fokadviescommissie of iets dergelijks zitting nemen.

Adviseert ook dit niet in te stellen. Dit soort commissies verstrekt vaak op weinig informatie verstreckende adviezen.

Wel geeft GCS informatie over de analyse om inzicht te verschaffen wat er gaande is op grond waarvan men zelf conclusies kan trekken/beleid kan maken. Men moet leren keuzes te maken op basis van de populatie zoals die op dat moment is. Fokken blijft gokken, maar je moet wel goed omgaan met risico's.

Voorbeelden ten aanzien van informatie:

Als je 1% probleem hebt van een bepaalde ziekte kan je er van uitgaan dat 18% drager is. Bij 4% is dat 32%.

PRA: 2 van de drie uit een nest zijn drager.

10% extra inteelt leidt tot gemiddeld 1 pup minder in een nest en 1 jaar eerder sterven (geboorte/sterfdata zijn dan ook van belang).

HD kan in 10 jaar van 0/15% stijgen. In deze tijdspanne is dat ook weer terug te brengen.

Conclusie op grond van dit soort informatie bij alle rassen is dat genenvariatie voor de gezondheid belangrijker is dan uiterlijk/standaard. Voor het voldoen aan de rasstandaard en dus het behoud van het ras, is uiterlijk natuurlijk wel belangrijk. Het is aan de vereniging hier een evenwicht in te vinden om te kunnen blijven voldoen aan de rasstandaard en het ras als zodanig in stand te houden.

De informatie van GCS is hierbij goed bruikbaar. Diverse wensen kunnen in het systeem worden aangebracht en ook zaken buiten de standaardanalyse kunnen worden aangevraagd, echter valt dat niet binnen het standaardpakket. Dan dient er extra betaald te worden, te weten reiskosten en de zogenaamde out of pocket kosten. Er werd bijvoorbeeld gesproken over ca. € 250,00.

Overeenkomst met GCS te regelen via Janneke Scholten. Afspraak is dat er nog een keer een bijeenkomst plaatsvindt met presentatie van GCS-datamanager.

DNA-opslag wordt ook door GCS aanbevolen:

GSC = eigenaar. Eigenaar heeft het benuttingsrecht, waardoor zij ook onderzoek kunnen verrichten. Dit wordt met de hondenbezitter in contract vastgelegd. Resultaten worden vervolgens wel weer teruggekoppeld. Het afgenomen bloed wordt gedeeld en in twee locaties opgeslagen en voor 25 jaar bewaard.

Waarom dient de opslag?

- controle ouderschap
- erfgebreken onderzoek
- Als je DNA verzamelt heb je een onderhandelingspositie. Als je als privé persoon een onderzoek wilt laten verrichten gebeurt er niets. Dan kan het jaren duren voor er echt iets gebeurt. Als je als vereniging beschikt over reeds verzameld materiaal heb je een positie.
- Voor onderzoek dient wel (iets) extra bloed te worden afgenomen.

Opslag is voor 25 jaar.

Kosten opslag € 25,50 per hond.

Tapdagen zijn mogelijk. GCS kan nauwelijks iets van de prijs halen. Wel zijn er soms dierenartsen bereid tegen gereduceerd tarief bloed af te nemen, waarbij zij tevens "naam maken" als de SWH dierenarts.

Voortgang:

Bovenstaande aan ledenvergadering in mei voorleggen en bij goedkeuring z.s.m. daarna overeenkomst tussen GCS en SWH Club Deutschland/AVLS tekenen.

De SWH Club Deutschland wil graag samenwerken.

Voorwaarden voor samenwerking:

Kosten 50-50 basis.

Eén contactpersoon voor beide verenigingen.

Contract zal gezamenlijk ondertekend worden.

(Overigens mocht de relatie tussen beide verenigingen ooit stuk lopen dan kunnen beide verenigingen afzonderlijk een contract afsluiten en beschikken over de gegevens)

Benodigd is het programma Acces. Er zal iemand verantwoordelijk moeten zijn voor databasebeheer en er moet iemand zijn met kennis van computers om te voorkomen dat GCS steeds wordt lastig gevallen met onnodige vragen.

De beide rasverenigingen zullen leden moeten vragen informatie aan GCS te verstrekken, welke benodigd is voor de vulling van het programma.

Dit kan eventueel via een downloadbaar formulier.

Uit het archief.

Bertus Strijk heeft onderstaand verhaal van Leendert Saarloos opgedoken uit het orgaan *De Wolfhond*. Het gaat over het nestje van 4 puppen uit 1963 uit Yro van de Kilstroom en de wolvin Fleur waar Valpar (roepnaam Robber) uit kwam. Valpar heeft een grote stempel op de huidige populatie gedrukt. Wendy van Vliet typte de tekst uit. De tekst is ook op het forum van de vereniging te lezen. De foto komt uit het persoonlijke archief van Marijke Saarloos en Gerard de Moor.

De geboorte van de wolf

Heel interessant is het dierenrijk en wel voor diegenen die er zich toe aangetrokken voelen. Het is steeds weer nieuw, weer anders. Hoe meer men met ze omgaat, hun levenswijze bestudeert, des te meer dringt men door tot het innerlijke wezen van het dier, in dit geval de hondachtigen, de wolven, jakhalzen en vossen.

De aanhankelijkheid van alle drie deze wilde dieren bij jong grootbrengen is dikwijls aandoenlijk en hun liefdeleven onder elkaar is verbluffend.

Zo kan Yro, de wolfhond, met Fleur, de wolvin, innig stoeien en wel zo, dat het op een vrijage uitloopt. Ze staat hem gewoon wat te vertellen en in het oor te fluisteren, helemaal zijn kop te besnuffelen en aan zijn neus te likken, daarbij haar mooie lijf helemaal tegen hem aanwrijvend, zo erg, dat ze hem bijna wegdukt. En met haar pluimstaart maar heen en weer kwispelen. Hij laat het zich grootmoedig welgevallen en af en toe weer werkgevende als antwoord op haar liefkozingen.

Erg jaloers is zij als ik hem aanhaal. Dan is ze er dadelijk bij om hem weg te drukken, wat niet zo makkelijk gaat. Zij is dan niet eerder tevreden of ze moet ook haar deel hebben van de liefkozing van de baas.

Ook voor vreemden is Fleur, de wolvin, nog wel toegankelijk, maar lang niet voor iedereen. Mensen die zelf in het bezit zijn van een wolfhond, staat ze dikwijls toe haar aan te halen en hier ziet men weer het groepsverband van de wolven. Hij heeft door het bezit van zijn wolfhond de groepslucht. Het is typerend, dat er maar enkelen zijn, die haar met gepaste reserve kunnen benaderen.

Van deze zomer, vroeg voorjaar, was Fleur van Yro drachtig en prompt 9 weken nadien kwamen er 4 pups. En nu dat werpen: ze zocht steeds haar slaapplek en bleef daar langer

dan gewoonlijk. Van onrust, zoals dat bij verschillende hondenrassen voorkomt, was geen sprake. Ik heb dat ook nooit bij mijn andere wolven waargenomen.

Ik plaatste het licht zo, dat ik alles voldoende kon waarnemen, zonder haar te verontrusten. Tegen half elf 's avonds begon zij weënen te vertonen en even nadien kwam het eerste wolfje naar voren. Ik heb het vijf keer meegemaakt en al die keren viel mij de absolute rust op waarmee zij tewerk ging. Ieder jong wordt schoongelikt en alles weer door likken gereinigd voordat er een tweede komt.

Ze lag op de rechterzijde en er is geen spoor van zenuwachtigheid te bespeuren. De diertjes worden netjes bij elkaar gehouden door de moederwolf en liggen niet her en der rond te kruipen zoals vaak in hondennesten tijdens het werpen.

Eén dag voor het werpen wordt niet gegeten. Ze weigert voedsel, komt af en toe alleen wat drinken. Toen de jongen 1 dag oud waren konden wij, op nog geen meter van haar af met open deuren, kleurendia's maken van moeder en kinderen, zonder dat ze aanstalten maakte om op te staan of zelfs maar te grommen. Ze heeft een eerlijk uitgesproken karakter tegenover haar huisgenoten en is zeer lief en aanhankelijk.

Al de tijd van haar zwangerschap en ook bij de geboorte en ook zolang de kleintjes nog bij haar waren is haar partner, de wolfhond Yro, bij haar gebleven. Tijdens het werpen bleef hij op een afstand. Ze stond niet toe dat hij in de kraamkamer kwam, maar de andere dag ging hij op kraamvisite en mocht hij de kleintjes besnuffelen. Hij was misschien de enige hond die ooit het vaderschap gekend heeft.

Toen de jonge wolfjes wat ouder werden, 3 weken, en het nest gingen verlaten om wat rond te neuzen in de kennel lagen ze samen, Fleur en Yro, elk met een paar jongen bij zich, languit in de kennel in de zon te genieten, wat een aandoenlijk gezicht was. Maar zodra er vreemde mensen komen, worden ze ijlings opgenomen en naar binnen gebracht. Ook de wolven in de natuur leven samen in de paartijd, evenals de jakhalzen en dan dikwijls voor het leven. De jongen jagen met de ouders mee tot ze volwassen zijn en gaan dan hun eigen weg. Zo is het leven van de dieren. Nu moeten ze op eigen benen staan en dikwijls worden de jongen op latere leeftijd door hun eigen ouders bevochten en dat om het harde leven in de wildernis voort te zetten, steeds op zelfbehoud bedacht en hier geldt het recht van de sterkste. Alles wat niet mee kan in de groep wordt meedogenloos afgemaakt door zijn eigen soortgenoten. Hij is een gevaar voor de groep. Het recht geldt daar: één voor allen, allen voor één. Zo zijn de wolven. Hij accepteert maar één meester, de mens waar hij mee samenleeft en hij beschouwt die ene als de roedelleider in de kudde, die hij onvoorwaardelijk trouw is tot in de dood.

Leen Saarloos. *(kijker)*

Gebeten, maar nooit verslagen

Gesprek met Marijke Saarloos.

Marijke met Quoqart
omstreeks 1966

“Ik was denk ik tien jaar toen ik begon met africhten. En ik was nog jonger toen ik werd ingezet bij het tatoeëren. Met mijn kinderhandjes ging dat gemakkelijker; mijn vader stak de naaldjes dwars door de oren heen.” Marijke Saarloos blikt met een mengsel van afstand en genegenheid terug op haar jeugd tussen de beesten. Ze was niet alleen getuige, maar ook direct betrokken bij de geboorte van het Nederlandse hondenras dat de naam van haar vader draagt, en dus ook de hare.

We treffen Marijke en echtgenoot Gerard de Moor in hun huis op het Friese platteland, de huidige zetel van kennel Van de Kilstroom die in de jaren dertig in Dordrecht is begonnen. Al zit er een pluizige poes op een krukje te spinnen, het is een typisch hondenhuis waar twee Saarlooswolfhonden, Duet en Sol, aan de voeten van het bezoek neerploffen. Niet te dichtbij, natuurlijk.

Vader Saarloos was geen gemakkelijke man, dat herinnert Marijke zich nog zeer goed.

“Honden, wolven en kinderen: we moesten doen wat hij zei. Anders kreeg je een schop. Ik mocht veel, maar pas als ik mijn verplichtingen had voldaan: schrobben, africhten. Ik werd rustig van school gehaald om te helpen bij een demonstratie.” Tientallen keren speelde ze het slachtoffer dat door de onvolprezen creatie van Leendert Saarloos van onder het puin of uit het water moest worden gehaald.

Leendert Saarloos was al in de zestig toen zijn dochter werd geboren, in de vroege jaren vijftig. Zijn fokprogramma met het doel een minder gedegeneerde hond te scheppen was in volle gang. Hij had er al een heel leven opzitten.

Zijn eerste echtgenote was aan kanker gestorven, kort nadat doofheid zijn bestaan als scheepskok onmogelijk had gemaakt en hij een elektrotechnisch bedrijf was begonnen.

Waar zijn fascinatie voor fokken en ongebruikelijke kruisingen vandaan is gekomen, weet ook Marijke

niet. "Maar we hadden op een gegeven moment zelfs een leeuw. Logisch dat alle kinderen altijd bij mij wilden spelen."

Marijke was enig kind. Haar moeder was al 42 toen ze geboren werd. Ze leerde Leendert kennen toen ze een blindengeleidehond wilde hebben. Haar moeder was sinds haar 18^e jaar blind als gevolg van netvliesdegeneratie. Een soort PRA. En inderdaad erfelijk: Marijke heeft het ook en is al elf keer aan haar oog geopereerd. Vreemd dat zoveel jaar later juist PRA zo'n steen des aanstoots is geworden onder de fokkers van Saarlooswolfhonden.

"Het is allemaal begonnen met het verlangen van mijn vader om een minder gedegeneerde hond te fokken. Een gezond dier moest het worden, en daarvoor gebruikte hij eind jaren dertig het oerouderpaar van alle Saarlozen: de Duitse herder Gerard en het wolvinnetje Fleur." Marijke benadrukt dat in die tijd elk ras nuttig moest zijn om in aanmerking te komen voor erkenning. "Het moesten karhonden zijn, of drijfonden of iets dergelijks. Het ging om het karakter, nooit om het uiterlijk." Daar zette haar vader dus op in. De erkenning van zijn ras moest bij de Raad van Beheer aangevraagd worden en daar zaten helaas veel tegenstanders. Mensen uit de waak- en verdedigingswereld.

Marijke speelde tussen de honden en wolven, deed de taken waarmee ze was belast en verbeet af en toe haar angst als ze was gebeten. "De opleiding voor blindengeleidehond was in de jaren vijftig in vol bedrijf", vertelt ze. "Daarmee was vader begonnen in het midden van de oorlog, toen een blinde vrouw, die bij ons op de dijk woonde, zonder hond kwam te zitten. Zijn Europese wolfhonden van toen waren daarvoor zeer geschikt, het wolvenbloed maakte ze voorzichtig. Je hoefde ze bepaalde dingen niet meer te leren, zoals niet onder een ladder lopen en reageren op achteropkomend verkeer."

Het was de glorie tijd voor kennel Van de Kilstroom. "De vraag naar blindengeleidehonden liep wel terug, omdat er meer mensen genezen konden worden, maar er was toekomst voor gashonden, lawinehonden en andere reddingshonden." En dus moest Marijke het water in (als drenkeling) om er door de honden uit gehaald te worden wat zij niet altijd even leuk vond. Vader had de wind eronder. Marijke laat bijzonder filmmateriaal uit die tijd zien. Om de voortreffelijke eigenschappen van de Europese Wolfhond onder de aandacht te brengen zijn hele fietsendiefstallen in scène gezet. "Vader gebruikte die films bij lezingen", vertelt Marijke,

die in de beelden als kind is te zien. Braaf aait ze de honden, duidelijk aangespoord door haar vader die af en toe in beeld stapt. De honden lijken verrassend veel op de huidige Saarlooswolfhond.

Bescherming Bevolking, Dordrecht
Links Caro, rechts Fieb v.d. Kilstroom

De menagerie had intussen de aandacht getrokken. De plaatselijke krant schreef over die wonderlijke heer die met wolven aan een lijn door Dordrecht fietste. Saarloos, zelf niet geschoold in de kynologie, raakte bevriend met hoogleraren en dierenartsen. Ze voerden zware gesprekken aan de keukentafel bij Saarloos thuis over de toekomst van het ras. Saarloos liet zich uiteindelijk overtuigen om in 1963 een tweede wolf in te kruisen. Marijke herinnert zich dat de honden schuwer werden. Saarloos vond het wolfachtige uiterlijk wel heel mooi, maar wilde het karakter, waar het

hem om was begonnen, niet uit het oog verliezen. “Daarom werden de honden in bruikleen gegeven. Als mensen ze niet meer wilden of konden handhaven, kwamen ze toch redelijk gesocialiseerd terug. En dan werden ze afgericht.” Marijke vindt het niet verbazingwekkend dat mensen met veel meer opleiding en een vooraanstaande positie, met die bruikleen akkoord gingen. “Je was al blij als je een hond kreeg en dan sprak je echt niet meer tegen.”

Begrafenis Leendert Saarloos, 1969.

In 1969 komt er een abrupt einde aan die tijd als Leendert Saarloos plotseling overlijdt. De plaatselijke krant plaatst een foto en beschrijft hoe een hele rij honden wolfachtig gehuil ten gehore brengen als de kist in het graf zakt. Voor de nog geen 17 jaar oude Marijke breekt een moeilijke tijd aan. Haar moeder erft de kennel en de honden. Het bestuur van de vereniging die Saarloos zelf nog had opgericht, komt in actie. Wat er in die jaren precies is gebeurd, blijft ook voor Marijke onduidelijk. “Mijn moeder, en erfgename, had geen verweer. Ik was een kind. Het was een mannenwereld en niemand luisterde naar mij. Terwijl ik altijd het idee heb gehad om mijn vaders werk voort te zetten.”

Zes jaar later wordt de Europese Wolfhond erkend, en krijgt als eerbetoon aan de schepper de naam Saarlooswolfhond. Tegen die tijd heeft het bestuur de touwtjes stevig in handen. Marijke gaat eerst nog vriendschappelijk met ze om, ook met het nieuwe bestuurslid Frits Pielanen wiens vrouw Diny zeer gelukkig is met de reu Timber die uit de kennel Van de Kilstroom komt. "Diny was gek van Timber. We gingen vaak samen wandelen met de honden." Maar dat verhindert niet dat er een diepgaand verschil van inzicht ontstaat over het fokbeleid. Marijke claimt dat haar vader de schuwheid en terughoudendheid die bij het mooie wolfachtige uiterlijk hoorden, helemaal niet zag zitten. Het dispuut leidt uiteindelijk tot een omstreden royement van Marijke en andere leden die het ook niet eens waren met het voorgestelde fokbeleid. "Het was onwettig en dat hebben ze ook toegegeven. Maar toen was ik het vechten moe."

Het royement grijpt diep in. Jarenlang probeert Marijke recht te zetten wat over haar, en vooral over haar vader, wordt beweerd.

"Er wordt zoveel onzin beweerd. Vanaf de veronderstelde doelstelling dat mijn vader politiehonden wilde fokken tot de hoeveelheid honden waarmee na zijn dood verder gefokt kon worden. Hoewel het voor alle honden was aangevraagd, kregen bij de erkenning van het ras alleen de nakomelingen van de tweede ingekruiste wolvin een stamboom. Alle andere honden kregen dat niet." Marijke houdt de fokkerij wel in stand, maar dan buiten de rasvereniging. Moegestreden besluit ze op een gegeven moment om het hele ras maar vaarwel te zeggen. "Ik wilde zeker weten of ik me niet gewoon vanwege mijn naam verplicht voelde het werk voort te zetten." De Noorse Elandhond die om het huis scharrelt is het levend bewijs van die periode. Maar de SWH bleef trekken, en nu fokken Marijke en Gerard weer, met meer dan zeventig jaar gebundelde ervaring.

Beauty en Zaska van de Kilstroom

Marijke met Sol en Duet, 2007

In de keuken staat nog een van de busjes die in de jaren vijftig werden gemaakt. Daarin kon het publiek een kleine bijdrage stoppen voor de school van blindengeleidehonden. Gerard laat zien hoe hij zijn vader hielp om die busjes te maken. Meer dan een halve eeuw geschiedenis, met aan onze voeten twee Saarlozen, Duet en Sol. Die zijn zich van geen geschiedenis bewust en liggen mooi te wezen zoals alleen een Saarloos dat kan.

Hella Liefting.

AVLS, goed idee?

We hebben natuurlijk aan Marijke gevraagd of ze de oprichting van de AVLS een goed idee vindt.

"Ik sta altijd open voor initiatieven voor verbeteringen van het ras, het is goed om de meningen en ervaringen van mensen en vooral fokkers te bundelen", zegt ze daarover.

“Helaas heb ik niet zo’n goede ervaring op dat gebied. Iedereen heeft een eigen ideaalbeeld hoe een SWH zou moeten zijn. Men heeft weinig inzicht hoe de SWH eigenlijk was en waar hij oorspronkelijk voor gefokt is en dat hij door toedoen van de fokkers is geworden zo als hij nu is.”

Een fokplan is heel belangrijk, zegt Marijke. Een nest fokken is geen kunst maar je moet een nest fokken met in je achterhoofd wat je later met de pups in de populatie kunt.

“Vraag je af of het ras gebaat is met deze combinatie en of je hond wel goed genoeg is.

De evolutie van mens en dier gaat door en veranderingen zijn logisch, maar er is maar één ding dat een ras boven water kan houden en dat is: realistisch naar honden kijken en niet de opvoeding of wat dan ook de schuld geven.”

De AVLS beveelt aan om jaarlijks op PRA en HD te laten onderzoeken. Marijke steunt dat: “PRA vind ik een must. HD heb ik iets minder moeite mee, maar zelf doe ik het altijd wel. Als er met een hond gefokt wordt, vind ik het belangrijk ook de broers en zussen te laten spiegelen.”

Het vastleggen van gegevens noemt Marijke een heel loffelijk streven, maar ze betwijfelt of fokkers hun hele hebben en houden zullen prijsgeven.

“Mijn ervaring is dat er weinig fokkers zijn die willen toegeven dat ze een nest gefokt hebben dat voor het ras geen aanwinst is. Ik vind dat trouwens erg jammer want je weet nooit, als je om die gegevens vraagt, of je wel de juiste informatie krijgt. Met openheid en eerlijkheid valt of staat een ras en daarom ben ik daar een groot voorstander van.”

We willen in de nieuwsbrieven ook tips voor de omgang met en opvoeding van de Saarlooswolfhond opnemen. Of het altijd goede tips zijn die voor jouw hond werken, kunnen we niet garanderen. Maar proberen kan nooit kwaad!

Tips voor de opvoeding.

Gesouffleerd door Marijke Saarloos.

Een bange hond heeft geen leuk leven. Daar moet je vroeg aan werken. Schuw is iets anders dan gereserveerd. Als je een pupje hebt van een SWH en hij is schuw, draag hem dan een paar dagen onafgebroken op je eigen lijf, bijvoorbeeld met een draagdoek, dicht tegen je aan. En veel knuffelen, dat is voor elke Saarloospup goed. Hij went aan je geur en zal in jou de leider erkennen, de alfa die voor alles zorgt. Werk eerst aan een goede band met je pup en ga daarna pas dingen met hem ondernemen.

De vluchtdrift is sterk ontwikkeld in de SWH. Dat kun je hem niet afleren. Maar leer je hond zo jong mogelijk aan om naar jou te vluchten en er niet zomaar vandoor te gaan. Als je pup op straat bijvoorbeeld bang is voor het verkeer en wil vluchten, dan blijf je staan tot de pup rustig wordt en naar jou toekomt. Als hij rustig is, dan pas beloon je hem. Je beloont dan niet zijn angst, maar het feit dat hij naar jou is toegekomen.